

Jeg ville blot lige følge op på vores korrespondance fra 10. januar, for nu er der et nyt eksempel på det, som jeg beskrev.

Episoden (der blev beskrevet i P1- radioavisen kl. 16.00 i går den 15.02.2010) er kort fortalt den, at Fyns Politi standser en bil med tre unge mænd med indvandrerbaggrund for at foretage en visitation med henblik på at se, om de bar våben. Det må politiet naturligvis gerne.

Men selv om ingen af de tre gjorde modstand mod visitationen, blev den ene af dem, Mazer Ismail, væltet om og anholdt med en sådan voldsomhed, at hans skulder blev revet af led. Efterfølgende blev han anholdt. Ingen af de tre bar i øvrigt våben.

Da han indbragte anholdelsen for politiklagenævnet, blev den afvist, og han blev derefter sigtet for vold mod politiet.

Sagen kom for Byretten, hvor han blev dømt, men sagen blev anket, og han blev derpå frikendt ved Landsretten.

Det, man skal bemærke sig, er, at en borgerens klage over en politiforretning, som det kaldes, først afvises af politiklagenævnet, men efterfølgende modtager den unge mand så en sigtelse for vold mod politiet. En sigtelse, som han i retten pure frifindes for.

Hvis politiets reaktion på en klage er at rejse sigtelse om vold mod politiet, når en klage fremføres overfor den dertil beregnede klageinstans, så er det en sag, som politikerne må tage op. For det kan tilliden til klageinstansen ikke holde til.

Der er et par artikler om sagen på Fyns Stiftstidendes netavis. Du kan søge dem på navnet Mazer Ismail.